

PARAULES DE VIDA

Pasqua, festa del perdó i del testimoni

El text evangèlic que es proclama aquest segon diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, ens narra dues aparicions del Resuscitat als deixebles: la primera el mateix dia de Pasqua, en la que el Senyor, després d'enviar-los a continuar la seua missió i d'alenar damunt d'ells, els va dir: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdoneu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó» (Jn 20,22). La missió de Jesucrist i, per tant, de l'Església és anunciar i oferir a tots el missatge del perdó.

Pasqua és la festa del perdó: si creiem que Crist ha ressuscitat, hem de creure també «que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom» (Fets 10,43). Saber que Déu, per Jesucrist, perdona tot allò que puga haver d'inautenticitat, incoherència, ambigüitat, maldat o egoisme en la meua vida, és quelcom que pot omplir-me de llum. I és també una veritat que em porta a mirar als altres amb la mateixa mirada de Déu: han estat perdonats com jo. Tots som pecadors, però això no és el vertaderament important. Allò que és decisiu és que Déu a tots ens ofereix el perdó, que som un poble de pecadors, però pecadors perdonats. No deixem que passen aquestes festes sense sentir, sense viure, sense experimentar el perdó de Déu.

Qui ha estat perdonat i, per tant, ha ressuscitat juntament amb Crist a una vida nova, està cridat a viure d'una manera nova. El cristià, ens diu sant Pau, ha de cercar i estimar allò que és de dalt, on està Crist assegut a la dreta del Pare (Col 3,1). Cercar el que és de dalt no és fugir del nostre món, és valorar adequadament les coses del món, és donar-li a cada cosa el seu valor. Allò que és de dalt és la veritat, és la justícia, és el bé, és tot el que m'ajuda a créixer en amistat amb Jesús i a ser germà de tots els homes, és tot el que em porta a Déu.

Allò que és de la terra és tot el que em porta a allunyar-me del Senyor perquè em tanca en mi mateix. És viure en absència dels valors espirituals que donen una nova dimensió a la vida i la dignifi-

quen, és estar tancat en els meus interessos, és pensar i desitjar únicament allò que dona una satisfacció immediata, és mirar la vida sols des d'allò que es pot gaudir en aquest món. El cristià, que està convidat a cercar el que és de dalt, no fuig del món, però tampoc absolutitza les coses del món perquè sap que hi ha quelcom més important, tan important que pot donar sentit a la meua vida: és Crist, que està assegut a la dreta de Déu.

I vivint d'eixa manera donem testimoni a la nostra fe. Els cristians estem cridats a no quedar-nos per a nosaltres la Bona Notícia. Eixe testimoni no consisteix a imposar la fe, sinó a contagiar-la amb suavitat i respecte. Tampoc consisteix a imposar a altres les nostres idees o manera de veure les coses. Els autèntics testimonis de la Pasqua són els màrtirs, que no van fer sofrir a ningú per la veritat, sinó que van acceptar sofrir i donar la vida per eixa veritat que és Crist ressuscitat.

Que la celebració de la Pasqua renove en l'Església i en cadascú de nosaltres l'alegria de saber que Déu ens ofereix el seu perdó, el desig de viure una vida nova i la fortalesa per a continuar anunciant a tots el missatge de la resurrecció de Jesús.

Que la situació que estem vivint no ens porte a perdre l'alegria de la fe.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

Pascua, fiesta del perdón y del testimonio

El texto evangélico que se proclama este segundo domingo de Pascua o de la Divina Misericordia, nos narra dos apariciones del Resucitado a los discípulos: la primera el mismo día de Pascua, en la que el Señor, después de enviarlos a continuar su misión y soplar sobre ellos, les dijo: «Recibid el Espíritu Santo. A quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados, a quienes se los retengáis, les quedan retenidos» (Jn 20,22). La misión de Jesucristo y, por lo tanto, de la Iglesia es anunciar y ofrecer a todos el mensaje del perdón.

Pascua es la fiesta del perdón: si creemos que Cristo ha resucitado, hemos de creer también «que todo el que cree en él recibe el perdón de los pecados gracias a su nombre» (Hech 10, 43). Saber que Dios, por Jesucristo, perdona todo aquello que pueda haber de inautenticidad, incoherencia, ambigüedad, maldad o egoísmo en mi vida,

es algo que puede llenarme de luz. Y es también una verdad que me lleva a mirar a los otros con la misma mirada de Dios: han sido perdonados como yo. Todos somos pecadores, pero esto no es lo verdaderamente importante. Aquello que es decisivo es que Dios a todos nos ofrece el perdón, que somos un pueblo de pecadores, pero pecadores perdonados. No dejemos que pasen estas fiestas sin sentir, sin vivir, sin experimentar el perdón de Dios.

Quién ha sido perdonado y, por lo tanto, ha resucitado junto con Cristo a una vida nueva, está llamado a vivir de una manera nueva. El cristiano, nos dice san Pablo, tiene que buscar y amar aquello que es de arriba, donde está Cristo sentado a la derecha del Padre (Col 3,1). Buscar aquello que es de arriba no es huir de nuestro mundo, es valorar adecuadamente las cosas del mundo, es darle a cada cosa su valor. Lo que es de arriba es la verdad, es la

justicia, es el bien, es todo lo que me ayuda a crecer en amistad con Jesús y a ser hermano de todos los hombres, es todo aquello que me lleva a Dios.

Aquello que es de la tierra es todo lo que me lleva a alejarme del Señor porque me encierra en mí mismo. Es vivir en ausencia de los valores espirituales que dan una nueva dimensión a la vida y la dignifican, es estar cerrado en mis intereses, es pensar y desear únicamente aquello que da una satisfacción inmediata, es mirar la vida solo desde lo que se puede disfrutar en este mundo. El cristiano, que está invitado a buscar aquello que es de arriba, no huye del mundo, pero tampoco absolutiza las cosas del mundo porque sabe que hay algo más importante, tan importante que puede dar sentido a mi vida: es Cristo, que está sentado a la derecha de Dios.

Y viviendo de esa manera damos testimonio de nuestra fe. Los cristianos

estamos llamados a no quedarnos para nosotros la Buena Noticia. Ser testigo no consiste en imponer la fe, sino en contagiarla con suavidad y respeto. Tampoco consiste en imponer a otros nuestras ideas o manera de ver las cosas. Los auténticos testigos de la Pascua son los mártires, que no hicieron sufrir a nadie por la verdad, sino que aceptaron sufrir y dar la vida por esa verdad que es Cristo resucitado.

Que la celebración de la Pascua renove en la Iglesia y en cada uno de nosotros la alegría de saber que Dios nos ofrece su perdón, el deseo de vivir una vida nueva y la fortaleza para continuar anunciando a todos el mensaje de la resurrección de Jesús.

Que la situación que estamos viviendo no nos lleve a perder la alegría de la fe.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Diumenge II de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i preniën junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casa y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo. A quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Posaven en comú els seus béns

Segurament tots voldríem veure les nostres esglésies plenes, però perquè sigui així, fan falta moltes coses. A la primera lectura d'avui llegim: *Tothom sentia un gran respecte* [pels cristians] Per què? *Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària.* I després encara diu: *Els creients vivien units, i es distribuïen els diners segons les necessitats de cadascú.* Si visquéssim així els cristians, no atrauríem molta més gent? Però si ens veuen desunits i cadascú buscant els seus interessos...

Però segurament que també avui dia hi ha moltes persones que pensen com Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.* I això que els seus companys li deien: *Hem vist el Senyor.* Però ell vol tocar, vol comprovar, com molta gent avui dia. En canvi, Jesús ens dirà: *Feliços els qui creuran sense haver vist.* Sabem molt bé que costa molt creure sense haver vist, sense tocar el Senyor. Tanmateix l'evangelí acaba dient-nos precisament: *Els miracles que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.* Per això s'escriuen els evangelis perquè creguem en Crist encara que no l'hàgim vist.

La segona lectura ens recorda que *Déu ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts.* Aquest és el punt central de la nostra fe. La resurrecció explica la forma de viure els primers creients, ens dona *l'esperança d'una heretat que res no pot destruir ni deteriorar, una gran alegria, ni que ara us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves.* La resurrecció de Crist ens dona el perdó dels pecats, el saber desprendre'ns dels nostres béns, el creure en Crist sense haver-lo tocat, la vida plena, una immensa alegria. I això ho fa possible l'Esperit que hem rebut: *Rebeu l'Esperit Sant.*

Mn. Jaume Pedrós